

Prologi: Kuu nousi taivaalle puhtaan valkoisena eikä verenpunainen kuin se oli ollut koko lukion ensimmäisen vuoden ajan. Verenpunan katoaminen oli hyvä merkki, koska se tarkoitti että William, joka tunnettiin myös nimellä "Paholainen" oli todellakin poissa ja että minun ei tarvinnut muuttua hirviöksi kun Verikuu oli taivaalla. Vedin viileä ulkoilmaa keuhkoihini ja tein jotakin mikä jopa yllätti itseni. Rukoilin. Ja siis en rukoillut sitä ankeeta alistavaan kristinuskon taivaan isää vaan Kuuta. A) Minulla ei ole kristinuskoa mitään vastaan, mutta sen jumalaa kylläkin. B) En alunperin uskonut mihinkään Jumalaa. C) Se muuttui, kun Kuun Jumalatar Selene oli ilmestynyt koko koulun eteen järjestyttään sisäistä maailmaani ja samalla muittenkin. Se ei tietenkään tehnyt minusta kovinkaan uskonnollista, mutta vaikutti kylläkin jollakin tasolla. Kuten se päätin nyten kokeilla rukoilua, joka ei varmaankaan edes kuuluisi hänelle. "En tiä, miksi edes rukoilen, mutta must tuntuu että minun pitäisi edes kokeilla. Okei, jos tarkoi ollaan niin Elena pakotti tähän. Hänen mielestä minun pitäisi rukoilla sinua, koska olen sinun valittusi. Valittuna mihin? Tuhosin jo Williamin. Mitä sinä vielä haluat minun tekemän? En ole vihainen tai mitään, mut olen edelleenkin hämilläni tästä kaikesta." Huokaisin ja istahdin kallion jyrkänlehtelle. Tuuli alkoi käyttäytymään oudosti ja alkoi puhaltamaan ympärilläni. Se ei ollut liian viileä että olisin laittanut hupparini napit kiinni. Se oli "lämmi"? Sitten kuulin kuiskauksen tuulesta. "Olen valinnut sinut ennen syntymääsi tähän maailmaan enkä halua sinun tekemän mitään. Haluan sinun nauttivan rauhasta, niin kauan kuin se kestää." Toi taisi olla vastaus rukoukseeni. Vastauksen loppuosa sai minut varautuneeksi, koska se ei kuulostanut lupaavalta. Työnsin mahdollisen uhan mahdollisuuden mielestäni ja hyppäsin kallion jyrkänlehteltä, josta putominen olisi voinut aiheuttaa kuoleman ihmisille. Onnekseni en ollut ihminen. Olin jotakin muuta. Kun olin laskeutunut maahan lähdin kävelemään syvemmälle metsään. Kappale I -Kahvitaukio- Aurinko paistoi ja taivas oli sininen ja vähä pilvinen. Toisin sanoen aurinko paistoi ja kunnolla. En ollut kesän tai lämmön suuri ystävä. Paitsi tietenkin kuumen suihkun. Onneksi istuin aurinkovarjon alla varjossa, mutta se ei estänyt lämpö huokumasta ilmassa. Siemaisin kahviani ja silmäilin päivänvalosormusta, joka komeili etusormessani. Se ei ollut iso ja ruma kuin vampyyripäiväkirjat- tv-sarjassa. Se oli vaan tavallinen luokkasormus, jonka olin ottanut kuutosluokalla. Noidat ovat kylläkin nerokkaita keksiessään loitsun, jolla kumota Auringon valon tappava vaikutus. Ja kyllä noitien on olemassa ja he eivät ole niin kuin Hollywood-elokuvissa eli rumia, vanhoja akkoja tai nuoria, jotka lentävä ja muuttavat vihamiehiään rupikonniksi. Heitä on nuoria kuin vanhojakin, naisia sekä miehiäkin ja heidät on jaettu täysverisiksi ja ei-täysverisiksi noidiksi. Täysveriset noidat ovat lähellä Hollywood-noitia, mutta heidän eivät koe lentämää tai muuttamaan rupikonnaksi ketään. Ei-täysveriset taas ovat aika lähellä niitä, jotka harjoittavat esim. Wicca tai jotakin muuta uskonto tai traditiota jossa noituus on osana harjoitusta. He eivät pysty luomaan päivänvalosormuksia tai mitään muuta taikuutta, joka on luonnollisen ja yliluonnollisen rajalla tai yliluonnollisen puolella. He kylläkin pystyvät kutsumaan elementtejä (eli maata, ilmaa, tuulta, vettä ja henkeä), mutta eivät samalla tavalla kuin täysveriset, jotka pystyvät kutsumaan ukon ilmaa tai sytyttämään veden palamaan. ... Kun olin siemaisemassa kahviani uudestaan niin tumman sinisiin vaatteisiin pukeutunut mies istahti minua vastapäätä. Hän toi mieleen jotenkin 1900-luvun alussa eläneet herrasmiehet, mutta ilman silenteria. Tuijotin miestä ja hän kysyi. "Daniel Sundvall?" Mistä tunkitunteenaton mies tiesi nimeni? Hän varmaankin näki reaktion, koska hän alkoi riisumaan hanskojaan ja aurinkolasejaan. Sitten hän ojensi kätensä ja sanoi nimensä ulkomaalaisella korostuksella "Alfred Blackwood" Puristin hänen kättään ja huomasin siinä sormuksen, joka oli varmaankin kallis. "Mistä tiedätte nimeni?" Kysyin kiinnostuneena. "Olette tunnettu rapakon takana ja meillä on yhteinen ystävä, joka vieraili täällä Suomessa vähäsen aikaa sitten." Tajusin ketä hän tarkoitti, jopa noin vähäisellä tiedolla. Hän puhui Eli

Erikson:sta,Amerikan alkuperäisestä vampyyristä. "Jatka." Sanoin ja Alfred jatkoi. "Tulin luoksesi,koska hän halusi toimittaa tämän kirjeen." Alfred kaivoi kirjeen takkinsa alta ja ojensi sen minulle otin kirjeen.Otin kirjeen sanoen samalla. "Hän olisi voinut lähettää sen postissa." Avasin kirjeen,joka oli taiteltu kolmesti. Luettuani kirjeen laskin sen pöytään ja join kahvini loppuun. "Eliikkäs Eli haluaa minut New Orleansiin,koska hän haluaa näyttää minulle paikkoja ja kuinka kaksi eri vampyyrirotua tulevat toimeen?" Alfred nyökkäsi kyllä vastaukseksi. Jokin tässä vaikutti epäilyttävältä,mutta mikä oli kysymys erikseen?. "Miksi epäilen että tässä on kyse jostakin muusta kuin pelkästään paikkojen esittelystä?" Alfred vaihtoi asentoa ja sanoi . "Noitten lisäksi hän haluaa esittää jotakin mitä hän ei voinut pistää kirjeeseen tai sanoa edes minulle." Siristin hänelle silmiäni ja lopuksi huokaisin, koska jos asia oli niin tärkeä että piti lähettää "yksityinen saattajakin" hakemaan minua. Tämä myös tarkoitti sitä että loppu kesäloman suunnitelmat olivat peruttu kokonaan eli RIP kahden viikon kesämökki reissu kavereitten kanssa.Pahus. "Oukei.Soitan pari puhelua kavereilleni ja kerron että loppukesän suunnitelmat ovat peruttu Sitten menen kortteliini ja pakkaan kaikki tarvittavat." Kaivoin puhelimen ja soitin Alexanderille,kaverilleni joka oli jäänyt jumille 90-luvulle mitä tuli vaatteisiin. En syytä tai mitään. "Alexander" Kuului puhelimesta. "Hei,se on Daniel.Piti soitella että se kesämökki reissu taitaa peruuntua tai ainakin mun osalta." Alexander henkäisi linjan toisella puolella ja kysyi pettyneellä äänensävyllä. "Miksi?" "Koska se Amerikan alkuperäinen vampyyri Eli haluaa näyttää minulle,jotakin todella tärkeää muuten hän ei olisi lähettänyt vampyyriä hakemaan minua. Pystytkö infoomaan muita siitä että en pääse tulemaan?" Alexander piti lyhyen hiljaisuuden. Se harmitti,koska me olimme alunperin suunnitelleet koko mökkeilyä kesän alusta. "Anteeksi,systeri tuli just himaan,mut jooh.Mä ja Alexandra infotaan muita. Mee hoitaa se sun juttussa ja tuu mökille jos ehdit ennen kesän loppua sinne." Ja linja meni poikki.Pistin puhelimen taskuun noustessani seisomaan ja viitoitin Alfredia lähtemään mukaani kortteliin. Kappale II -New Orleans- Seisoin keskellä vilkasta New Orleansin katua.Ihmisiä oli moneen lähtöön vielä enemmän kuin kotona Lohjalla.Seurasin Alfredia kompleksille,jossa Alkuperäiset asuivat. Kompleksin sisällä oli pieni puutarha,jonka keskellä oli vesilähde. Kuulin naisäänen huutavan toisen kerroksen aukinaisesta ikkunasta ja näin Elin kävelevän rapusia alas samaan aikaan pukien pukunsa takkia päälleen. Hänen seurassaan oli toinen miespuolinen vampyyri.Mietin hetken kuka hän oli kunnes tajusin kuka hän oli.Hän oli Klaus Erikson,yksi alkuperäisistä vampyyreistä! Kätteliin Eli:ta ja Klausia.Sitten Eli alkoi esittelemään minua hänen mukanaan olevalle vampyyrille."Klaus,tässä on se Susivampyyri,nykyinen Kuolematon josta olen kertonut." Klaus hymyili pienesti ja sanoi veljelleen. "Tiedän kyllä kuka hän on." Eli katsoi Klausia ihmiessään ja Klaus jatkoi. "Tapasin hänet pienessä kylänpahasessa keskellä Saksaan." Muistin hyvinkin miten olin tavannut hänet ja minkälainen hän oli. Eli:lla oli kasvoillaan okei-ilme ja sitten hän pyysi minut liittymään päivälliselle ja viittoi meidät sisälle.Juuri sopiva hetki kysyä että miksi Eli halusi minut tänne suurellaan kireellä. Kappale III -Päivälliskeskustelu- pöytä oli katettu kaikilla mahdollisilla ruuilla ja juoma oli tietenkin punaviini ja veri. Olin täyttänyt lautaseni pihvillä,patongilla ja pienellä määrällä salaattia.Otin viinilasini ja kaadoin siihen verta,jonka sitten kaadoin osittaan ruokaani.Yritin tehdä sen kenenkään huomaamatta, mutta tunsin että joku tuijotti minua.Se oli Klaus.Hän oli ottanut paikkansa vastapäätä minua. Hän virnisti ja kysyi. "Päteekö suhun sama sääntö kuin muihin Eurooppalaisiin eli sinun pitää kaataa verta ruokaan että voitten syödä sitä ilman että oksentaisitte sen heti ulos?" Laskin viinilasini pöydälle ja vastasin. "En tiedä,mutta en ota riskiä sen suhteen." Klaus nojasi ja katsoin minua kuin epäonnistunutta labrakoetta. Rikoin hiljaisuuden kysymällä Eli:lta kysymyksen mikä oli ollut mielessäni koko uuvuttavan matkan. "Eli?" Aloitin ja sain Eli:n huomion.Hyvä. "Mikä täällä New

Orleansissa on niin tärkeätä että piti lähettää Alfred hakemaan?" Viitoi Alfrediin ja hän naurahti huvittuneena. Eli pyyhki suutaan ja alkoi selittämään. "Halusin sinut tänne, koska olin löytänyt jotakin mitä en pysty selittämään. Joten ajattelin että sinä pystyisit ehkäpä auttamaan." Klaus naurahti ja nojasi kohti siskooan. "Hän puhuu taas niistä kalliomaalauksista." Kurtistin kulmiani ja Klaus alkoi selostamaan. "Hän oli syystä tai toisesta löytänyt luolan ja sieltä kalliomaalauksia, jotka olivat kyllä hyvin tehty." Klaus lopetti ja näytti miettivän jotakin kovaa. Siemaisin verta viinilasista ja Klaus elehti käsillään ja sanoi "Nyt muistan." Hän katsoi minua kuin hän olisi tiputtamassa pommin keskuuteemme. "Hän löysi miekan, mitä hän ei saanut kivistä irti." Miksi minulle tuli mieleen Disneyn ohjelma, jossa oli Merlin ja poika, joka veti miekan kivistä ja siitä pojasta tehtiin kuningas ohjelman lopussa. Eli huokaisi ja sanoi. "Sinäkin kokeilit sitä eikö näin?" Klaus katsoi lautasta kuin hänet olisi nolatta. "Kyllä." Hän lopuksi mutisi. "Jos mun pitää mennä vetämään, joku miekka kivistä niin hoidetaan se vaikka nyt niin ei jää myöhemmäksi." Sanoin ja Eli nyökkäsi vastaukseksi. Kappale IV -Pimeä Luola- Lyhyen ajomatkan jälkeen saavuimme luolan suulle. Nousin autosta ja seurasin Eli:ta luolan syvyyksiin, jossa oli hiiren hiljaista. Sen viileä ilma toi mieleen Lukion juhlasalin. Luolan laajeni kammiomaiseksi ja sen katossa oli pieni kolo, josta kuun valo tuli sisään valaisten luolaa. Sen lisäksi keskellä paikkaa oli miekka, joka oli isketty todennäköisesti maan rakoon ja jonka ympärille maa-aines oli muodostanut kivisen tupin sen ympärille. Eli osoitti luolan seinällä oleviin luolamaalauksiin ja Klaus ei valehdellut. Ne olivat hyvin tehdyt. "Mikä noissa on epäselvää?" Eli katsoi minua kysyvästi. Silmäilin maalauksia hetken ja ymmärsin mitä ne tarkoittivat. "Ne on aika selviä." Eli kurtisti kulmiaan kysyvästi ja aloin selostamaan samalla sysäen ihmetykseni siitä kuinka ymmärsin niitä. Osoitin ekaa maalausta. "Toi on ilmiselvästi enkeli ja noi ilmiset palvovat sitä maanpäälle astuneena Jumalana." Eli oli hiljaa ja jatkoin toiseen maalaukseen. "Tossa taas se enkeli taistelee pimeyttä ja sen luomuksia vastaan." Pystyin visualisoimaan koko seinämaalauksen mielessäni niin hyvin että se sai ihoni kananlihalle. Sain sen tuntumaan aidolta, todella aidolta mielessäni. Vähän kuin uni tai ehkäpä muisto. Työnsin ajatuksen mahdollisesta muistosta jatkamalla selostustani kolmanteen maalaukseen. "Tässä enkeli piilottaa miekan tähän luolaan ja palaa takaisin taivaalle, mutta sen lento jää kesken. Sen siivet syttyvät palamaan salamaniskusta ja se alkoi putoamaan maahan. Hänestä tuli Langennut enkeli." Lause langennut enkeli jäi kaikumaan mieleeni ja aloin tuntemaan vetoa. Enkä puhu seksuaalisesta vedosta. Hahaha. Puhun kirjainmellisesti siitä kuin jokin vetäisi minua Pohjoiseen, mikä ei ollut laisinkaan outoa että tiesin missä oli Pohjoinen ilman kompassia. Kävelin kohti miekkaa kuin hypnoosin vallassa ja tartuin sen kahvaan. Kosketus tuntui pehmeältä sähköiskulta, joka virtasi kehoni läpi. Otin tukevan otteen miekasta ja vedin. Miekan ympärille muodostunut kivinen tuppi hajosi palasiksi, kun se oli irronnut maasta. Miekka muistutti aika paljon keskiaikaista Claymore:a. Sen terä oli edelleenkin terävä, eikä se ollut ruostunut laisinkaan. Terä kiilsii kuun valossa ja uudelleen hypnoosin kaltaisessa tilassa osoitin miekalla koloa, josta kuun valo paistoi. Sitten kaikki välähtivät mielessäni kuin räjähdys. Satoja kuvia erilaisista tapahtumista, erityisesti siitä mitä seinällä kuvattiin. Välähdyksi uljaasta enkelistä, siitä kuinka se taisteli pimeyden luomia sekasikiöitä jotka olivat liian kauhistuttavia kuvailtavaksi. Näin myös kuinka salama osui hänen siipiin polttaen ja poikkasten ne poikki. Se mitä enkeli huusi sai minut järkytyksen valtaan, koska sen ääni kuulosti todella tutulta. "Selene, miksiiii?!" Epilogi: Miekan putominen ja kolahtun kiveä vasten herätti minut hypnoosin kaltaisesta tilasta ja polvistuin maahan pidellen käsiäni silmillä, koska niihin poltti. Tunsin jotakin märkää valuvan poskiani pitkin. Itkinkö kivusta? En pystynyt näkemään Eli:ta mutta aistin hänen olevan polvillaan edessäni. "Daniel, kuuletko minua?" Nyökkäsin ja kysyin kivusta huohottaen. "Mitä tapahtui?" "Jouduit jonkinlaiseen transsi-tilaan ja seuraavaksi

olit polvissa maassa." Eli sanoi huolestuneena ja kysyi."Mitä tapahtui?" Aloin muistelee ja muistin kaiken.Joka ikisen kuvan ja yksityiskohdan. "Kun vedin miekan maasta aloin näkee asioita.Näin koko seinämaalauksen sen enkelin näkökulmasta kuin se olisi ollut jokin muisto." En pystynyt ottamaan käsiäni silmiltä,mutta uskoin Eli:n katsovan seinämaalausta uudestaan. "Daniel..." Eli sanoi saadakseni huomioni.Hymähdin ja Eli jatkoi asiaallisella äänellä. "Uskon että New Orleans on hautonut suuren salaisuuden sisälleen." Silloin Selenen sanat kaikuivat mielessäni. "Valmistaudu Suteni kohtamaan maailma uudessa valossa. Maailma on mystisempi paikka ja se säilöö monia salaisuuksia,joita valitsemani henkilöt voivat avata ja tuoda ne esille.Varjen sinua koko matkasi maailmanloppuun saakka.Vedä kätesi silmiltäsi ja näe maailma." Aloin hivuttumaan käsiäni hitaasti ja kun laskenut ne avasin silmäni. Jatkuu...